

Lepo je, naj bo še lepše

● KRAJEVNA SKUPNOST SAVSKO NASELJE:

JANEZ TRAMPUŽ:
»Od leta 1976 sem pričakoval več, kot se je potem uresničilo. V našem naselju, ki postaja že staro, se vedno nimamo cenila za družbo — le dva bifeja sta, kamor ni vedno najbolj prijetno zahajati. Želeli bi kulturno restavracijo, pa prostora za rekreacijo in predvsem prostor, kjer bi se lahko zbirali starejši občani. Morda bo novi dom krajevne skupnosti zapolnil vrzel na tem področju. Dobro pa so letos delale družbenopolitične organizacije.«

● KRAJEVNA SKUPNOST BORIS KIDRIČ:

NEDA BAKOVIČ:
»Najpomembnejša letošnja pridobitev se mi zdi nedvomno nova šola Borisa Zilherla. Kot mlada mamica imam probleme z varstvom, saj je težko spraviti otroka v vrtec, pa tudi v šolah zaradi prevelike natančnosti še ne morejo tako skrbeti zanje, kot bi želeli. Zdi se mi, da imamo v naši krajevni skupnosti Boris Kidrič premalo otroških igrišč, še sprehajati se nimamo kje drugje, kot po prometnih ulicah. Trgovino imamo tudi samo eno, prebivalcev pa iz dneva v dan več, zato bo kmalu treba misliti na nove trgovske lokale.«

● KRAJEVNA SKUPNOST TOMACEVO:

JANEZ SRAKAR:
»Za mladino je izredno pomembno asfaltno igrišče, ki so ga letos postavili v Tomačevem in je stalno polno. Delno so pri nas uredili tudi razmere v barakarskem naselju, kjer so omejili priseljevanje, narejena pa je evidenca tamkajšnjih prebivalcev. So pa še problemi, ki jih bomo reševali na tem področju v letu 1977. Vsi Tomačevci si želimo avtobus, ki bi nas približal mestu, mladina pa bi od »dedka Mirana« rada prostora za zabavo.«

● KRAJEVNA SKUPNOST POSAVJE:

LJUBA KOFLER:
»Leto, ki se bo vsak čas izteklo, je zame minilo brez posebnih vznemirjenj. Želja je bilo seveda veliko, precej se jih je izpolnilo, nekaj pa jih prav gotovo mora ostati za prihodnje leto. Zelo se mi zdi koristen samopri-spevek, za katerega smo se ponovno odločili, saj bo tako tudi zame rešen problem otroškega varstva. Prav otroško varstvo bi bilo sicer za družine lahko hud problem, če ga ne bi reševali vsi solidarno. Zdi pa se mi, da se naše življenje iz leta v leto izboljšuje.«

● KRAJEVNA SKUPNOST SAVLJE — KLECE:

ALOJZ SALAMON:
»Sem zadovoljen: če bo šlo tako naprej, bo v redu, tudi če bo slabše, bomo zdržali. Seveda nam še vedno veliko manjka, vendar zadovoljni najbrž nikoli ne bomo. Zdaj, ko so nam uredili cesto, bi radi predvsem avtobus, ki je bil obljubljen že za letos, upam, da se bomo vsaj drugo leto vozili z njim. Premalo je izkoriščena tudi dvorana v prosvetnem domu, saj bi v njej lahko pogostejše pripravljali kulturne in zabavne prireditve, ki bi združevale krajanje.«

● KRAJEVNA SKUPNOST CRNUCE — NADGORICA:

GHASSAN SHEIKHA:
»Doma sem iz Palestine, tu v Ljubljani pa sem že šest let in moram reči, da mi je zelo všeč. Črnuče so kar prijeten kraj, ljudje pa v Ljubljani zelo prijazni. Delam na bencinski črpalki in tudi sam občutim praznično vzdušje, saj so ljudje zdaj mnogo bolj razigrani in veseli, kot ob navadnih dneh. V Ljubljani bi bilo treba malo bolj urediti prometne razmere, za Bežigradom pa bi bilo lahko več diskotek ali mirnejših lokalov z glasbo.«

● KRAJEVNA SKUPNOST SENTJAKOB — PODGORICA:

MARINKA ZAJC:
»Pri nas je bilo leto 1976 kar mirno, ampak katastrofe povsod po svetu so povzročile, da bo leto, od katerega se poslavljamo, bolj »črno«. Zato tudi dajemo prednost željam pred spomini. Na prvem mestu je za naš konec poleg ureditve vrtca najbrž zgraditev šole, saj se morajo otroci voziti v Dol. Avtobus bi lahko ustavljal na več koncih in ne samo na enem, saj morajo otroci v šolo prav zato zelo zgodaj. V Podgorici pa želimo, da bi nam uredili cesto, ki je zlasti ob dežju skoraj neprehodna.«

● KRAJEVNA SKUPNOST BERICEVO — BRINJE:

FRANC PRIŠEL:
»Bežigrad je v tem letu prav gotovo precej napredoval, na našem koncu pa se ni veliko zgodilo. Dobili smo transformator, to pa je skoraj vse. Mnogi lastniki zemlje bi radi gradili hiše, adaptirali zgradbe ali prodali posamezne parcele, pa ne smejo, ker ni zazidljivo. Zato bi marsikdo rad, da bi v novem letu tu kaj spremenili. Naši otroci, ki so v vrtcu v Sentjakobu so sicer v dobrem varstvu, vendar je škoda, da objekta niso dogradili. Treba bi bilo namreč urediti okolico, igrišča in jih ograditi.«

● KRAJEVNA SKUPNOST DOL:

IVANKA GARIC:
»Življenje v Dolu je prav prijetno, saj smo blizu mesta in od njega dovolj oddaljeni. Marsikdaj je ta oddaljenost sicer odveč, vendar smo kljub temu zadovoljni. V letu, ki se izteka, se ni zgodilo prav nič posebnega, da bi se mi vtisnilo v spomin, pa tudi od novega ne pričakujem veliko. Zadovoljna sem z vsem, le pred dnevi sem imela smolo, ko me je v tovarni stroj »zagrabila« za roko in si zdaj želim, da bi bila rana čimprej zaceljena.«

Konec leta je in vsak sam pri sebi »pet polaga račune: kako smo živeli v letu 1976, kaj nam bo prineslo novo, 1977. leto. Nismo brskali po intimno-stih posameznikov, nismo jih prosili za opis doživetij, veselja in žalosti, ampak smo se pogovarjali z njimi raje o krajih, v katerih žive. Kako so zadovoljni z napredkom v tem letu, kaj žele, da bi se spremenilo v prihodnjem. Enajst krajevnih skupnosti imamo za Bežigradom, zato smo izbrali enajst sogovornikov, ki pa niso razkrili samo enajst želja.

● KRAJEVNA SKUPNOST BEŽIGRAD:

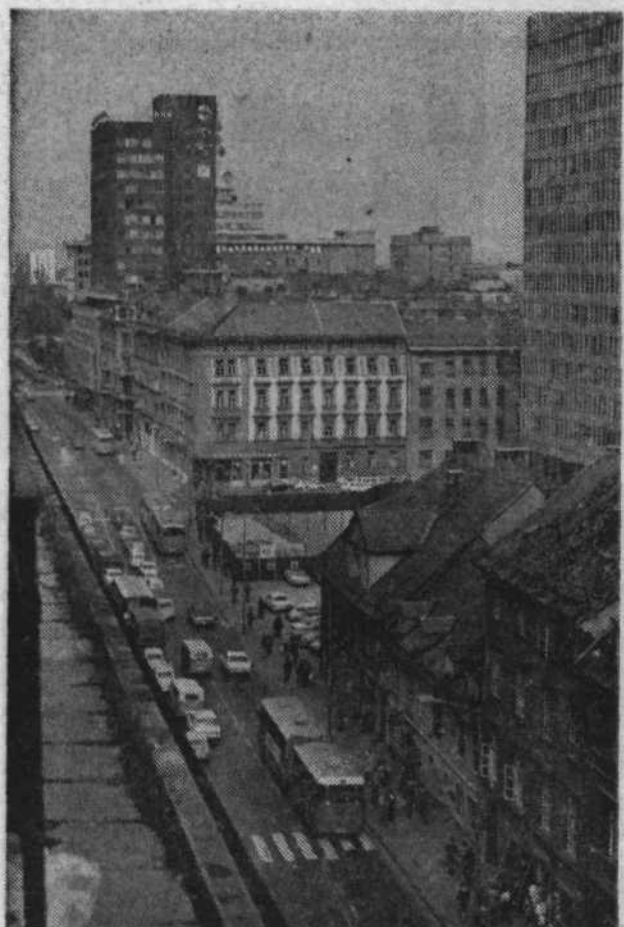

ERNEST ADAMIČ:
»Precej so naredili v letu, ki se izteka: zgradili so podvoz na Samovi ulici, ki je delal silve lase in žolčne kamne ne samo Ljubljancem, ampak vsem Slovencem in tudi drugim Slovcem. Knjižnica se je preselila v nove prostore, dobili smo Bežigradsko galerijo, torej je bilo leto 1976 kar uspešno. Rabili pa bomo bolj ustrezno tržnico, pa na zelene površine bomo morali paziti, da jih ne bodo posidali, ko jim imamo že tako malo.«

● KRAJEVNA SKUPNOST STADION:

ANDA ZORC:
»Mladi smo seveda pogrešali sneg, ki ga tudi zdaj še ni — kakšna pa je zima brez snega. Zato smo letos malo bolj negodovali nad zabavo, ki je tudi v naši krajevni skupnosti manjka. Res smo dobili nov družbeni dom, vendar bi radi imeli še kakšen disco klub, v katerega bi prav gotovo zahajalo dovolj mladine. Precej se je govorilo tudi o pizzeriji v »plavi laguni« — tudi ta bi bila za mlade dobrodošla, saj je sicer v naši občini kar dolgočas.«

Takšne noveletne razglednice Ljubljane smo se že kar navadili. Smučarji se zaskrbлено ozirajo na vse strani neba, komunalci pa si mislijo: dragocen je vsak dan brez snega.

MISLI IVANA CANKARJA

Jaz mislim, da nisem za klovna. Kadar bi se tako rad prav udomačil, ko ne vidim nikjer več ne smešnosti ne neumnosti ne umazanosti, ko bi rad prosil odpuščanja vse tiste ljudi, ki sem jih včasih na grd način zmerjal — in sedem ter pišem, dobrim ljudem na veselje, sebi ne v zabavo, takrat, prijatelji, bi se zjokal nad samim seboj, tako žalosten je moj obraz. Odložiti moram pero — plot do neba je med mano in med njimi in ne preplezal bi ga, če bi plezal celo večnost...

Vsaka pot svobode, ki si jo pribori ljudstvo, je korak naprej v kulturi.

Vse, kar človek resnično iz sebe naredi, brez ozirov in brez pomislekov, je zmerom dobro. Prav tako, kakor gotovo čutite, kdaj je izpregovorjena odkritosrčna beseda in kdaj konvencionalna. In sploh sem jaz prepričan, da ne more biti umetnik, kdor ni odkritosrčen do zadnjega.

Lastno trpljenje je kakor zrcalo, v katerem spozna človek trpljenje drugih. Kdor ni trpel do krvi, ostane otrok in ni videl življenja!

Prvikrat je človek oskrnil svojo mladost, kadar je prvokrat molčal, ko mu je srce ukazovalo, da naj govori. Iz živalske sebičnosti se je rodila strahopetnost...

Tržnica gor, tržnica dol... Se vedno pa stoji ob Stadionu, sredi izpušnih plinov, prahu in nesnage. Pa kaj bi to, saj sadje lahko doma operemo, tudi za solato to velja — če pa nismo dovolj temeljit, se tudi ne splača preveč vznemirjati, saj tudi sami vdihujemo iz dneva v dan bolj onesnažen zrak. Kljub temu Bežigradčan in zlasti Bežigradke zanima, kdaj se bo tržnica z nove začasne lokacije (kar spominimo se, kako smo jo že selili v zadnjih desetih, dvajsetih letih), preselila v primernejše prostore. Na občinskem izjurnem svetu se resda pogovarjajo o tem, prostori so tudi bojda že na voljo, samo denarja ni. Ženice pa še kar naprej prodajajo zelenjavo in sadje na provizoričnih stojnicah ob hrupni Titovi cesti. Pa naj se pritožujejo, da ni prometa...